

4. DEVAM EDEN UNSUR

James Potter, nefes nefese kalışını bastırarak yatağında doğruldu. Karanlıkta, uyuyan odaya göz gezdirerek dikkatlice dinledi. Fakat tek duyduğu uyuyan Gryffindorların hafif sesleriydi. Ted uykusunda homurdanıp yatağında yuvarlandı. James nefesini tuttu. Birkaç dakika önce kendi isminin söylendiğini duyarak uyanmıştı. Sesi rüyasında duyduğunu sanmıştı, çünkü ses uzun bir tünelin içine bağırıldığında tünelin diğer ucundaki insanın duyabileceği bir fısıltı gibiydi. Tam kendini bunun bir rüyanın devamı olduğuna ikna etmişken o sesi tekrar duydu. Ses duvarların içinden geliyor gibiydi. Uzaklardan geldiği belliydi ama her nasılsa yanındaymış gibi duyuyordu. Onun ismini tekrar eden bir nakarat gibiydi.

James çok sessizce yatağından kalktı ve sabahlığını giydi. Ayaklarının altındaki taş zemin buz gibiydi. Etrafı dinledi. Yavaşça döndü ve kapıya baktığı anda oradaki figür kayboldu. Onu tam olarak görmemişti ama oradaydı işte. Az önce karanlığın ortasında havada süzülüyordu. James irkildi ve neredeyse düşerek yatağına oturdu. Hayaleti görmüştü. Gördüğü, okul bahçesinin fotoğrafını çeken adamın peşine düşen yarısaydam, beyaz figürle aynı şeydi. O çok genç görünen ve şatoya geri dönmüş olan hayaletti. Karanlık antrede sabah ışıklarında görüldüğünden daha parlak görünüyordu. İnsana benzer tek yönü hareket ediyor olmasıydı. Fakat hareket etmeden tekrar konuştu.

James Potter

Ardından döndü ve hızlıca merdivenlere doğru gitti.

James bir an için tereddüt etti sonra sabahlığına sıkıca sarıldı ve taş basamaklarda parmak ucunda yürüyerek figürü takip etti.

Boş ortak salona ulaştığında hayaletin portre deliğine doğru süzüldüğünü ve Şişman Hanım'ın portresinin içinden geçerek gittiğini gördü. Takip etmek için hızlandı.

James, Şişman Hanım'a çarptığında onun uyanıp kendini azarlayacağını sandı fakat James onu yavaşça kapattığında Şişman Hanım çerçevesinin içinde derin bir uykudaydı. Olağanüstü ince bir bayan sesiyle horluyordu. James onun hayalet tarafından büyülenmiş olabileceğini düşündü.

Gecenin ortasında koridorlar sessiz ve karanlıktı. Gümüş mavisi ay ışığı az sayıdaki pencerelerden içeri sızıyordu. Bu manzara karşısında James, esasını getirmiş olması gerektiğini düşündü. Henüz pek bir şey yapamıyordu ama temel bir aydınlatma büyüsunü biliyordu. Hayaleti arayarak ay ışığının oluşturduğu desenlere ve gölgelere göz gezdirdi. Görünürde bir şey yoktu. Rastgele bir yön seçti ve oraya doğru hızlıca yürüdü.

Birkaç dönemeç sonra vazgeçmek üzereydi. Gryffindor ortak salonuna nasıl döneceğinden emin bile değildi. Dar, yüksek tavanlı ve penceresiz bir koridordaydı. Koridor, kemerli girişindeki bir meşalenin titrek kırmızı alevleriyle aydınlanıyordu. Kalın tahtalardan yapılmış ve demir sürgülerle kilitlenmiş kapalı kapılar koridorun iki yanında sıralanmıştı. Bir kapının ardında gece rüzgârı bir şeyleri gıcırdattı. Çıkan ses uyuyan bir devin yavaş ve uzun iniltisine benzemişti. Ses ürkütücüydü ama James geri dönemedi. Koridorda yavaşça yürürken meşalenin titrek ışığı James'in gölgesini karanlığa doğru uzatıyordu.

“Merhaba?” dedi yavaşça. Sesi boğuk çıkmıştı. Neredeyse fısıltı gibiydi. “Hâlâ orada mısın? Seni göremiyorum.”

Cevap yoktu. Koridor giderek soğuklaşıyordu. James durdu, gölgelere doğru gözlerini kısarak umutsuzca baktı ve geri döndü. Koridorun karşısında birkaç metre uzaklıkta bir şey titreyerek onu yerinden zıplattı. Beyaz şekil James’in tam kapalı olmadığını gördüğü bir kapıdan içeri girmişti. Gördüğü açıklığın yerini ay ışığı doldurdu. James titreyerek kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Aniden kapı sürtünerek bir şeylere takıldı. Yerde uzun, siyah ve kancalı bir şeylerin yanında kırılmış demir parçaları vardı. Bu bir levheydi. James levveyi ayağıyla kenara itip kapıyı daha da çok açtı ve içeri girdi.

Uzun oda tozluymdu. Kırılmış masa ve sandalyelerle karmakarışık olmuştu. Bu eşyalar muhtemelen tamir edilmek üzere buraya getirilmişti. Fakat uzun bir süredir unutulmuş gibiydiler. Siyah duvarların üstünden taşacakmış gibi duran tavandaki dört pencerede ay ışığı parlıyordu. Uzakta kalan pencere kırılmıştı. Yerde cam parçaları vardı. Pencerede kalan camlarsa kırık yarasa kanadı gibi sallanıyordu. İşte! Hayalet oradaydı. Yerdeki kırık camlara bakıyordu. Sonra dönüp omzunun üstünden James’e baktı. İnsana çok benziyordu. O genç adam suratını görünce James’in nefesi kesildi. Ardından aynı anda iki şey birden oldu. Hayalet bir duman demeti içinde buharlaştı ve koridordan bir çarpışma sesi duyuldu.

James yerinde zıpladı ve kapıya gidip koridora baktı. Bir şey göremiyordu ama tangirtinin yankısını hâlâ duyabiliyordu. Kapının iç tarafına yaslandı. Kalbi güm güm atıyordu. Odaya baktı, ama odada karmakarışık eşya ve kırık pencereden başka bir şey yoktu. Hayalet te gitmişti. Derin bir nefes alıp koridora çıktı.

Tekrar küçük bir tangirdama oldu. James sese bakarak koridorun uzak yerlerindeki karanlıktan geldiğini söyleyebilirdi fakat koridorun kenarlarındaki başka bir odadan geliyormuş gibi yankılanıyordu. Asasını getirmediği için kendine tekrar kızdı. Karanlıkta parmak ucunda yürümeye başladı. Sanki asırlardır yürümüyormuş gibi hissediyordu. O sırada başka bir açık kapı gördü. Taştan yapılmış kapıyı tutup içeriye baktı.

İksir deposunu hayal meyal hatırladı. İçeride siyah bir kot ve siyah tişört giymiş bir adam vardı. Bu adam önceki sabah Yasak Orman’ın kenarında fotoğraf çeken adamdı. Bir iskemlenin üstünde küçük bir kalem feneri ışığıyla rafları inceliyordu.

İskemlenin yanında bir çift kırılmış şişe duruyordu. Adam kalem fenerini dişlerinin arasına aldı ve raflarda başka bir iksiri aramaya başladı. Karşı taraftaki rafa devirecek gibi yaslanmıştı.

“Heritah Herung” diye okudu. “Bu ta ne pö’le?” diye fısıldadı. Aniden kapıya doğru baktı. James’i görünce durdu ve uzun bir süre hareket etmedi. James bu yaşlı adamın kendine saldıracığından emindi. Bu adam kesinlikle gördüğü takipçiydi. Geri dönüp kaçmak istedi fakat bacaklarına hükmedemiyordu. Adama bakarken taş kapıya tırmanacak gibi sarılmıştı. Ardından adam James’in tahmin edebileceği en son şeyi yaptı: dönüp iksir sınıfına doğru kaçtı.

James olup biteni anlayana kadar adam çoktan gitmişti. İksir deposunu iksir sınıfından ayıran perde adamın rüzgârıyla dalgalanıyordu.

İksir sınıfının uzun ve yüksek masalarının altında katlanarak istiflenmiş iskemleler vardı. James’in ayak sesleri karanlıkta yankılanıyordu. Masaların arasından yanlamasına geçerek adamı takip etti.

Adam koridorların birleştiği bir yerde duraklamıştı. Umutsuzca bir ileri bir geri baktı ve James’in geldiğini gördü. Tam yoluna devam edecekken James’in daha önce duyduğu cinsten bir çığlık attı: hayaleti görmüştü! Taş döşemenin üstünde kayıp düştü. Kalkarken yalpaladı ama sonra kendini toparladı ve geniş koridora doğru beceriksizce koşmaya başladı. James şimdi nerde olduğunu biliyordu. Değişen merdivenlere giden koridordaydılar. Bu sırada feryat tekrar duyuldu. James koşarken sırttı.

James bir tirabzanın yanında durup ona yaslandı. Karanlıkta etrafı görmeye çalıştı. Merdivenlerin değişirken çıkardıkları sestен başka bir şey yoktu. Fakat birden adamın ayakkabı tıkırtısını duydu. Adam tirabzanlara ölesiye tutunmuştu. Basamaklar değişirken tökezlemiş olmalıydı. James bir an için tereddüt etti fakat sonra sürekli yapmak isteyip te bir türlü cesaret edemediği bir şey yaptı: Tirabzanlara bacaklarını ayırıp oturdu ve kayabilmek için kendini serbest bıraktı.

Kalın tahtadan yapılmış tirabzanlar çağlardır ev cinleri tarafından cilalanıyor olduğundan cam gibi parlıyor, James’in altından buz gibi kayıyordu. Kontrollü bir şekilde atladı ve yere indi. Başını kaldırıp adamın nereye gittiğine baktı. Saçlarındaki terler rüzgârın etkisiyle kuruyup saçını keçeletirmiş ve kabartmıştı.

James'in babası ona değişen merdivenlerden bahsetmiş, onların değişim sıralarını açıklamıştı. Merdivenin sıradaki hareketine göre kendini ayarladı ve tam değişmek üzereyken üstüne atladı. Tırabzanlara oturdu ve yeniden aşığı doğru kaydı. Tırabzanlar yağlı gibiydi. Bu yüzden çok hızlı hareket ediyordu. Bir taraftan merdiven sahanlıkları, merdivenler ve koridorlar hızlıca geçiyordu. Diğer tarafta ise hızdan bulanıklaşan basamaklar vardı. Dişlerini sıkarak kafasını kaldırıp adama bakmaya çalıştı. Adam merdiven sahanlığına ulaşmak üzereydi. Hareket hâlindeki merdivenden atlayınca tökezledi. Geri dönüp baktığında James'in kendine doğru uçtuğunu gördü ve şok oldu.

James adama son hızla çarptı ve geri sıçrayıp yerin taş döşemelerine yığıldı. Adam üçüncü kez feryadı bastı. Çarpışmanın etkisiyle tamamen tükenmişti. Yukarılarda bir yerde cam kırılması sesi duyuldu ve cam parçaları düşmeye başladı. James kollarıyla başına siper yaptı. Sesler sona erinde parmaklarının arasından çevreye göz attı. Yerdeki cam kırıklarının üstünde insan şeklinde bir boşluk vardı. Pencereden gece rüzgârıyla sallanan ağaç dalları ve yıldızlı gökyüzü görünüyordu.

"Orada neler oluyor?" dedi öfkeden titreyen zımpara gibi bir ses. James cam kırıklarına basmamaya özen göstererek doğruldu. Koridora cesaret edebildiği kadar yaklaşıp baktı. Pencerenin ne kadar yüksekte olduğu anlaşılmıyordu. Sallanan ağaçların sesinden başka ses yoktu.

Tam bu sırada Mrs. Norris basamakların yanında belirdi. Turuncu gözlerindeki tehditkâr bakışlar önce pencereye sonra cam kırıklarına sonra da James' kaydı. Ardından Mr. Filch söylenerek geldi.

"Oo," dedi alaycı bir tavırla. "Buradaki Potter'mış. Neden şaşırmadım acaba?"

"Acaba gecenin bir yarısı şatoda kendi başına kimliği belirsiz birini takip ederken, tam olarak ne düşünüyordun Potter?". Baş müdire masanın arkasında, dirseklerini masaya dayamış bir biçimde dimdik oturuyordu. Suratı asık, bakışları kuşkuluydu.

"B..Ben –" diye başlayacakken James, baş müdire elini kaldırarak onu susturdu.

“Cevap verme. Bu sabah buna tahammülüm yok.” iç çekerek kalktı ve gözlüğünü burnunun üstüne oturttu. “Bu güne kadar yeterince Potter açıklaması duydum. Neler diyeceğini tahmin edebiliyorum.”

Filch’te oradaydı. Bakışlarından son Potter’ın da bir sorun kaynağı olduğunu keşfetmenin getirdiği memnuniyet vardı. Mrs. Norris Filch’in kollarında tüylü bir makine gibi mırıldanıyordu. James, baş müdirenin odasına bir bakış atmaya cesaret edebildi. Sabahın bu erken saatinde oda loştu. Eski müdür ve müdireler portrelerinde kestiriyorlardı. James sadece kardeşinin adaşı olan Albus Dumbledore’un portresini tanıyabildi. Dumbledore çenesi göğsüne düşmüş vaziyette oturuyordu ve şapkası başının yarısını örtüyordu. O sessizce horladıkça dudakları kıpraşıyordu.

McGonagall koltuğuna oturdu. “Mr. Potter, hiç kimse beni, senin geceleri okulda dolaşmamakla ilgili kuralı bilmediğine inandıramaz.”

“Hayır.” Dedi James hemen. “Aslında, e..evet, bu kuralı biliyorum. Ama hayalet—”

McGonagall tekrar elini kaldırdı. “Evet, şu hayalet, biliyorum”. Bu sözler hikâyenin hayaletle ilgili bölüme olan kuşkusunu açıklıyordu. “Fakat bir hayaletin öğrenciler yatakhanelerinden görünmesi, onlara uymaları söylenen kuralları geçici olarak yok sayma hakkını vermez, değil mi, Mr. Potter?”

Mr. Filch, asıl önemli noktaya vurgu yapmanın zamanının geldiğine karar vermiş olacaktı ki “Çocuk Herakles Camı’nı kırdı sayın müdire hanım. Eşsiz bir cam işiydi. Eminim ki yerine koyabileceğimiz değerinde bir şey yoktur.” dedi. Bitirdiğinde de James’e küçümser bir bakış attı.

“Camlar da bir önemli bir husus Mr. Filch,” dedi McGonagall ona bakmadan. “Fakat okuldaki bu davetsiz misafir çok daha önemli bir mesele. Umarım Herakles Camı’nın olduğu yeri daha önceden kontrol etmişsinizdir.”

“Ettim efendim ve hiçbir şey bulamadım. Her yerde cam kırıkları vardı ama davetsiz misafire dair bir şey yoktu. Aslında tek davetsiz misafir bu çocuktu efendim.”

“Evet.” Dedi McGonagall. “Fakat bu durumda maalesef birinin o pencereden içeri düştüğüne inanmak durumundayım. Tabi siz o kişinin Mr. Potter olduğunu iddia etmeseniz.”

Filch dişlerini gıcırdattı. Mümkün olsa bunu iddia edeceğini ima eden bir bakışla James'e baktı.

"Fakat o iksir odasındaydı efendim!" diye üsteledi James. "Birkaç şişe kırdı! Hâlâ orada olmalılar. Oraya yakın bir camı kırarak içinden geçti. Bunu gördüm. Hayalet beni oraya götürdü."

McGonagall James'i dikkatlice inceledi. "Birini gördüğüne inanıyorum Mr. Potter fakat bu kişinin okul sınırları dışından gelip bir pencereyi kırarak içeri düşmesi ihtimali oldukça düşük. Fakındasınızdır ki Hogwarts bilinen en iyi Karşı-Büyüler ve güvenlik sistemleriyle korunuyor. Burada işi olmayan hiçbir cadı veya büyücü bu koridorlarda dolaşamaz."

"Bu konuda haklısınız, efendim." dedi James ciddi bir şekilde. "Ama ben onun bir büyücü olduğunu sanmıyorum. O bir muggledı."

Müdire ve Filch'in şaşıracağını düşünmüştü ama hiç tepki vermediler. Müdire ifadesini değiştirmeden sadece ona bakıyordu. Filch ise önce müdirenin üzerinde olan bakışlarını James'e çevirdi ve ardından tekrar müdireye baktı. Sonra nefesini verip pis pis sıırttı.

Artık bu olaylara bir el atmalısınız efendim. Her geçen yıl daha da yaratıcı oluyorlar."

"James" dedi McGonagall daha yumuşak bir sesle. "Okulumuzun yapısındaki sayısız Hayalbozan büyüler ve İşaretlenmezlik tılsımları sayesinde ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir muggle içeri giren yolu bulamaz. Bunu biliyorsun değil mi?"

James iç çekti ve gözlerini devirmemeye çalıştı. "Evet, ama bu benim gördüklerimi değiştirmez. O bir muggledı efendim. Levye ve kalem feneri kullanıyordu, asa değil."

McGonagall uzun bir süre James'in yüzünü inceledi ve sonra ciddi bir şekilde devam etti. "Pekâlâ, Mr. Potter. Eğer siz haklıysanız önümüzde gerçekten halledilmesi gereken bir mesele var demektir. Bu meseleyle ilgileneceğimize güvenebilirsiniz. Ne var ki geceleyin yataktan çıkıp kuralına uymadınız ve bir de kırılan cam var tabi. Sizi camdan sorumlu tutmayacağım fakat yaptıklarınızın cezasını çekmelisiniz. Cumartesi gecesi iki saat boyunca Mr. Filch'e hizmet edeceksiniz.

“Ama –” diye başladı fakat Filch’in elleri omzunu çoktan yakalamıştı.

“Sorumsuz genç adamla ilgileneceğim efendim.” diye homurdandı. “Hiçbir şey için geç kalınmış sayılmaz değil mi delikanlı?”

“Potter” dedi McGonagall, çoktan diğer işlerine odaklanmış gibiydi. “Mr. Filch’le birlikte önce iksir deposunu sonra da kırık camı temizleyin, tamam mı? Lütfen dersler başlamadan önce bitirmeye çalışın. İyi sabahlar beyler.”

James Filch’in kocaman, keçeleşmiş elinin yönetiminde odadan çıkarken berbat hissediyordu.

“Gel bakalım delikanlı. Islah edilecek bir yaramazlığımız var, değil mi?”

Odadan çıkarlarken James uyumayan bir müdür resmi gördü. Müdürün gözleri yüzünü çevreleyen yağlı pırasa saçları gibi simsiyahtı. Severus Snape, James’i soğukça inceledi. Filch onu odadan çıkarırken onları sadece gözlerini oynatarak takip etti.

Muggle Araştırmaları profesörü Tina Curry enerjik bir şekilde sınıfı çimenliğe çıkartmıştı. Parlak başlayan gün şimdi gitgide grileşip kapanıyordu. Hafif meltemler ani rüzgârlara dönüşüp Profesör Curry’nin pelerinin kenarlarını ve Hagrid’in az önce yapımını bitirdiği tahta tezgâhlara asmaya çalıştığı ağları dalgalandırıyor.

“İyi iş Hagrid.” dedi Curry yaklaşarak. Sınıf ona yetişmek için hızlı yürüyordu. “Duvar gibi sağlam olmuş diyebilirim.”

Hagrid yakalamak için çok çabaladığı ağ elinden kayarken gözlerini yukarı dikti. “Sağolasınız Ms. Curry. Çokta zor bi’şey diildi, tabi şu ana kadar biraz tüylü olmasının dışında.”

Hagrid’in yapıtı aşağı yukarı dikdörtgen olan basit bir tahta çerçeveydi. Metrelerce ileride bu yapıdan bir tane daha vardı. Üstündeki ağ gergin bir şekilde duruyor, sertleşen rüzgârla birlikte hışırdıyordu.

“Eğer anlayamadıysan söyleyeyim, Curry bu sene yeni geldi.” dedi Ted James’e. Öğrenciler toplanmaya başlamıştı. “Muggleları anlama konusunda çılgınca fikirleri var. İnsana bu dersi son seneye kadar almamayı düşündürüyor.”

“Kıyafetler yeterince kötü değilmiş gibi.” dedi Damien. Şortuna ve çoraplarına bakıp yüzünü ekşitti. Her Perşembe Muggle Araştırmaları dersinde şort, spor ayakkabısı ve iki renkli Hogwarts süveterlerini giymeleri gerekiyordu. Sınıfın yarısı borda diğer yarısı altın rengi giymişti.

“Eğer beyaz çorap giyseydin Damien, bu kadar, umm, ilginç görünmezdin.” dedi Sabrina. Bunu olabildiğince ince söylemeye çalışmıştı.

Damien ona ‘bana bilmediğim bir şey söyle’ bakışı fırlattı. “Sağol, tatlım. Anneme bir daha ki sefere intervetten veya Kanlı Balık Yumurtası Pazarı’ndan alışveriş etmesini söylerim.”

Zane, Damien’in yanlışını düzeltmeye çalışmadı. Muggle kıyafetlerinin içinde en rahat olan kişi olarak etraftaki bağırış çağırıştan rahatsız olmuştu. “Bununla ilgili iyi hislerim var. Rüzgâr siz vampirleri havalandıracak. Aydınlanın.”

Damien Ted’i dürttü. “Neden o bu dersi alıyor?”

“O kendince haklı, Damien” dedi Ted babacan bir tavırla. “Neden eski yarasa kanatlarını bir silkmiyorsun?”

“Pekâlâ sınıf!” Curry dikkat çekmek için ellerini çırpı. “Sıraya gireceğiz tamam mı? İkili sıra olun lütfen! Bordolar buraya, altın renkliler öbür tarafa. Evet, çok güzel.”

Öğrenciler sıraya girerken, Profesör Curry kolunun altında uzun bir sepetle bordo sıraya doğru yürüdü. “Asalar dışarı!” dedi. Herkes asasını hazırladı. Birinci sınıflar doğru tutup tutmadıklarını kontrol ediyorlardı. James, Zane’in Ted’e sinsice bir bakış attığını ve sağ elindeki asasını sol eline aldığını gördü.

Mükemmel” dedi Profesör Curry, sepeti tutarak. “Şimdi hepsi buraya lütfen!” sıranın içine doğru yürürken öğrenciler de asalarını isteksizce sepetin içine attılar. Sıranın sonu geldiğinde sepette asalardan oluşan bir tepecik meydana gelmişti.

“Umarım hepiniz asalarınızı bıraktınız. Gelin, gelin. Eğer mugglelar hakkında bir şeyler öğreneceksek öncelikle sihirsiz düşünmeyi öğrenmeliyiz. Bu da tabii ki asaların olmayacağı anlamına gelir. Teşekkürler, Mr. Metzker, Mr. Lupin, Ms. Hildegard ve siz Ms. McMillan. Teşekkür ederim. Şimdi, herkes burada mı?”

Sınıftan oldukça hevesiz bir onaylama geldi.

“Hop hop çocuklar.” diye cıvıladı, asalarla dolu sepeti Hagrid’in çerçevesinin yanına koyarken. “Basit, hem de çok basit bir oyun oynayamayacak kadar sihre bağımlı mısınız, hmm?” keskin hatlara sahip burnu havada, bakışlarını öğrenciler üzerinde gezdirdi. “Umarım değilsinizdir. Başlamadan önce Muggle dünyasının ne olduğu ve ne anlama geldiği konusunda biraz tartışmak isteyen var mı?”

Curry’nin gözleri her bir öğrenciyi tek tek tararken James kendini olabildiğince gizledi. Ani rüzgâr yüzünden sallanan ağaçların hışırtısından ve satonun tepesindeki flamaların çırpıntı seslerinden başka bir ses yoktu.

“Muggleları anlamaya çalışacaksak öncelikle her ne kadar sayısız farkımız olsa da hepimizin insan olduğunu unutmamalıyız.” dedi Curry kesin ve vurgulu bir şekilde. “Eğer asıl benzerliklerimizi unutsak önyargı ve ayırım bizi yönlendirir ve en sonunda çatışma içine girmiş oluruz.” Sesinin yankısının azalıp yok olmasını bekledi ve tekrar konuştu. “Tarihte sihir güçleri olmaksızın doğmuş olan muggle dostlarımız kendilerini geliştirerek sihir dünyasında görülmemiş yeteneklere sahip olmuşlardır. Sonuç olarak çocuklar, oyunumuz süpürgelerin, tılsımlanmış Sinitchlerin ve uçan Bludgerların olmadığı oldukça basit ve zevkli bir oyun. Bize gereken tek şey iki ağ,” sol eliyle Hagrid’in geniş bir alana tünemiş iki yapıtını gösterdi. Sağ eliyle başka bir şeyi yukarı kaldırarak “ve bir top.

“Harika!” dedi Zane ortama tezat bir şekilde. Curry’nin gösterdiği topa bakıyordu. “Soccer oynamasını öğreten sihirli bir okula gelmişim!”

“Biz burada ona futbol diyoruz.” Dedi Damien yüzünü ekşiterek.

“Madam Curry?” dedi hoş bir kız sesi. James konuşan kişiye baktı. Tabitha Corsica karşıdaki altın renkli süveter giymiş sıranın sonunda duruyordu. Üzerine siyah bir cübbe giymişti ve boynuna zarıfçe bir atkı dolamıştı. Çevresindeki Slytherinlerin hoşnutsuzlukları yüzlerinden okunuyordu. “Bizim için bir muggle, imm, sporunu yapmak niçin bu kadar gerekli acaba? Zaten muggle tarzını ve yaşam tarzını kitaplardan okuyoruz. Sizce bu yeterli değil mi? Ayrıca, eğer yanlısam düzeltin, her ne kadar bu oyunu öğrenip oynamak istesem de cadı ve büyücüler uluslar arası sihir yasalarına göre muggle yarışmalarına katılamaz değil mi?”

“Kesinlikle haklısınız, Ms. Corsica.” dedi Curry hemencecik. “Fakat neden böyle olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

Tabitha kaşlarını kaldırıp kibarca gülümsedi. “Korkarım yok efendim.”

“İşte sorunuz cevabı oynamak istememenizin altında yatıyor.” dedi Curry Tabitha’ya dönerek. “Bu soruyu cevaplamak isteyen var mı?”

James’in üçüncü sınıf olduğunu düşündüğü bir Hufflepuff elini kaldırdı. “Efendim, bence sihirbazlar sihir kullarılarsa katıldıkları oyunun dengesini bozacakları içindir.”

Curry eliyle işaret ederek “Devam edin, Mr. Terrel”

“Şey, benim annem Sihir Bakanlığı’nda çalışıyor. O bana sihirbazların müsabakalar, loto çekilişleri ve yarışmalara katılmalarına yasak getiren bir kanun olduğunu söylemişti. Eğer bir cadı veya büyücü muggle müsabakalarına katılıp sihir kullansaydı diğer yarışmacı mugglerin hepsini geçerdı.”

“Siz Uluslar Arası Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesinden bahsediyorsun Mr. Terrel ve çok da haklısınız.” Curry topu yere atıp ayağıyla hafifçe tekmeledi. Top çimlerin üstünde birkaç metre yuvarlandı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, sihirbazların muggle müsabakalarına katılmalarının yasak olduğu doğru değildir. Sihirsel geleneklere göre isteyen sihirbazlar bazı şeylere razı gelerek müsabakalara katılabilirler. Büyü yasalarınca sihirsel yeteneklerini iptal eden bir sihre maruz kalmaya rıza göstermelidirler. Eğer böyle olmasaydı...”

Profesör Curry cübbesinin iç cebinden kendi asasını çıkarıp topa doğrulttu. “*Velocito Expendum*” dedi titrek bir sesle. Asasını, çıkardığı cebine koydu. Sonra da topa doğru yürüdü. Topa rastgele bir tekme vurdu. Top nedeysede ayağında patlayacaktı. Çimenlerin karşısındaki ağa sert bir şekilde çarpıp gol oldu. Top fünüyesiyle atılmış bir gülle gibi germiştirte ağları.

“İşte asıl amaç bu!” dedi Curry ikili sıra halindeki sınıfa dönerek. “Büyücü-muggle Sportmenlik Programı o kadar isteksiz hiçbir cadı ya da büyücü henüz bu etkinliğe katılmadı. Fakat cadılar ve büyücüler bunca yıl yasalar uydular ve muggle spor dünyasının adilliğini bozacak bir şey yapmadılar.”

“Madam Curry?” dedi tekrar Tabitha elini kaldırarak. “Bu durumda Bakanlık ve Uluslar Arası Sihir Federasyonu mugglelerin sihirsel dünyasının uğraşlarıyla başa çıkamayacağını ve sihirbazların mugglelerle eşdeğer sayılmasının sihirbazları köstekleyeceğini kabul ediyor demektir, öyle değil mi?”

Profesör Curry ilk kez aklı karışmış göründü. “Ms. Corsica, bu konu sınıfta tartışmak için çok ağır. Eğer Bakanlığın siyasal politikasını tartışmak istiyorsanız –”

“Özür dilerim, Madam Curry” dedi Tabitha yatıştırıcı bir şekilde gülümseyerek. “Ben sadece merak etmişim. Büyü toplumunun muggleların bizim varlığımızı kaldıramayacak kadar zayıf olduğunu düşünerek gösterdiği açık saygısızlığı tartışacağımızı sanıyordum. Lütfen böldüğüm için beni affedin ve devam edin.”

Curry Tabitha’ya açıkça öfkeli bir şekilde baktı. Fakat darbeyi çoktan almıştı. James fısıldamalar, yan bakışmalar ve Tabitha’yı haklı bulan kafa sallamalar hissetti. Slytherinlerin hâlâ ‘Zaferi Sorgula’ rozetlerini taktıklarını gördü.

“Evet,” dedi Curry sertçe. “Pekâlâ. Başlayalım mı?”

Geriye kalan kırk dakika boyunca top kontrol teknikleri hakkında talim yaptırdı. James başta isteksizdi ama sonra sporun basitliğinden keyif almaya başladı. Asalarını kullanmamanın dışında futbol oyuncuları ellerini de kullanamıyordu. Öğrencilerin sporda iyiydi. Bu yüzden yanlış yapmaktan korkmuyorlardı. Zane sporda fazla yetenekli olmasa da daha önce futbol oynamıştı. Fakat James onun topla koşmada kimseden iyi olmadığını fark etti. James onu izlerken ayakları topa dolaştı ve topun üstüne düştü. Top onun altından fışkırıp giderken o sadece yerde yatıp suratsızca bulutlara baktı.

Tabitha Corsica ve Slytherinli arkadaşları geçici sahanın bir köşesinde küçümser bir halde duruyorlardı. Topları çimin üstünde kimsesiz gibi duruyordu. Talime katılmaya çalışmıyorlardı bile. Curry, öğrencilerin, topu içine tekmelemeye çalıştığı ağın yanında dururken onları önemsemiyor gibiydi.

James eğlendiğini fark etti. Topuklarını çimlere gömdü ve birkaç metre ilerideki topa odaklandı. Adımlarını dikkatlice ayarladı. Topun kenarına sol ayağıyla vurarak düzeltti ve sağ ayağıyla sağlam bir vuruş yaptı. Ayağından ayrılan topun gümbürtüsü şaşırtıcı biçimde tatmin ediciydi. Top düzgün bir yay çizerek kalecilik yapan Profesör Curry’nin kollarına doğru gitti. Top ağları sallandırırken güzel bir ses çıkmıştı.

“Çok güzel, Mr. Potter!” dedi Curry. Nefes nefese kalmıştı. Saçı yamulmuştu ve cansız bukleleri ince yüzünün çevresini kaplamıştı. Gömleğinin kollarını katlayıp topu almak için eğildi. “Gerçekten çok güzel!”

James sıranın arkasına doğru koşarken gülüyordu.

“Hocanın evcil hayvanı,” diye homurdandı Zane, James yanından geçerken.

“İyi atıştı, Potter!” dedi Ted. Sınıflar nihayet şatoya doğru gidiyordu. “Şu Wocket’ı Yükseltme konusunda biraz daha çalışmalıyız. Sabrina’nın bir fikri varmış. Goalataraon gezegeninden protestocu uzaylılar gibi bir şey. Anladın mı?”

“Selaam!” diye selamladı Sabrina, şatonun kapısından girerken. “Bu arada üstünde çim lekesi var kaptan. İyi iş çıkardınız herhalde.”

Öğle yemeğinden sonra James ve Zane çalışmak için kütüphaneye, Ralph’in yanına gittiler. Onlar masanın bir köşesinde kitaplarını açıp sayfaları çevirirken, Ralph daha önce hiç olmadığı kadar hüzünlüydü.

“Sorun nedir, Ralph?” dedi Zane. Kütüphaneyi gözden geçiren Profesör Slughorn’un dikkatini çekmemek için sesini olabildiğince kısık tutmuştu. “Slytherinli arkadaşların iç çamaşırlarını yeterince sihirli olmadığını falan mı söyledi yoksa?”

Ralph tedbirli bir şekilde etrafına baktı. “Bu sabah Profesör Slughorn’le bir sorun yaşadım.”

“Şaka gibi.” dedi James. “Ben de bu sabah McGonagall’ın odasındaydım.”

“McGonagall?” Zane ve Ralph aynı anda haykırmışlardı. “O zaman ilk sen anlatmalısın James. McGonagall rütbece üstün gelir.”

James önceki gece olanları anlattı. Hayaleti gördüğünü, hayaletin onu nasıl davetsiz misafir olan mugglea götürdüğünü ve adamı nasıl takip ettiğini sırayla anlattı.

“O sen miydin?” diye şüpheyle sordu Ralph. “Kahvaltıya inerken, herkes kırılmış camı gördü. Filch söylenerek camları temizliyordu. Bize ona soru sormamızı ister gibi bakıyordu. Belli ki bu konuda yüksekte atıp bağırıp çağırılmayı çok istiyordu.”

Zane James’i dürterek “Sence o kimdi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ama o adamın geçen sabah Yasak Orman’ın kenarında saklanan adam olduğundan eminim. Ayrıca o adamın bir muggle olduğunu düşünüyorum.”

“Yani?” dedi Zane omuz silkerek. “Ben muggleim. Ralph de öyle.”

“Hayır değilsiniz. Siz sadece muggle doğumlusunuz. Aslında ikinizde büyücüsünüz. O adam sadece yaşlı bir muggledı. Ama McGonagall bunun imkânsız olduğunu söyledi. Hayalbozan büyüleri sayesinde hiçbir muggle okula giremezmiş.”

“Neden? Girerlerse n’olmuş?” diye sordu Ralph.

“Daha önce trende de söylemişim. Hogwarts işaretlenemez ve haritalarda gösterilemez. Ayrıca mugglelerin buranın varlığından haberleri yok. Eğer Hogwarts topraklarına girerlerse Hayalbozan büyüü sayesinde okulu fark edemezler. Eğer Hayalbozan’ı geçseler bile yönlerini kaybedip ne yapacaklarını şaşırırlar. Pusulaları buraya geldiklerinde bozulur ve nerede olduklarını bilmeden Hogwas’tın etrafında dönerler. Böyle bir Hayalbozanla büyülenmiş yerlere giremezsin. Büyü senin yönünü değiştirir ve yön değiştirmek senin fikrinmiş gibi düşünmeni sağlar.”

Zane kaşlarını çattı. “O zaman biz nasıl girebiliyoruz?”

“Şey, biz aslında Sır Tutucularız değil mi?” dedi James. Sonra da onlara Sır Tutuculuğun ne demek olduğunu açıklamaya çalıştı. Sadece Sır Tutucular bir yerin nerede olduğunu bilirdi ve söylemedikleri sürece kimse orayı bulamazdı. “Burada bu kadar kişi olduğu için güvenliği sağlamak daha zor oluyor tabi. Bu yüzden muggle ailelerin bile kimseye buradan bahsetmemesini gerekli kılan yasalar var.”

“Evet, annem ve babam ben buraya gelmeden önce kimseye söylemeyeceklerine dair bir sürü belge imzaladılar.” dedi Zane. Bu, hayatı boyunca duyduğu en mükemmel fikirmiş gibi görünüyordu. “Ailem gibi ayrıcalıklı mugglelerin diğer mugglelere Hogwarts’tan veya sihirsel dünyanın varlığından söz etmemesi gerektiği yazıyordu. Eğer söylerlerse belge bunu fark eder ve dillerini büzüştüren bir sihir yaparmış. Daha sonra Bakanlık’tan birisi gelip bu sihri kaldırmış. Mükemmel!”

“Evet.” dedi James. “Ted üçüncü sınıfta çıktığı muggle doğumlu bir kızdan bahsetmişti. Kızın ailesi bir akşam yemeğinde yanlışlıkla Howarts’tan söz etmişler. Garsonlar ikisinin de kriz geçirdiğini sanıp muggle şifacılarını çağırmışlar. Bakanlık herkese hafıza silme büyüü yapmak zorunda kalmış. Büyük karışıklık olmuş ama bence çok komik.”

“Vay be!” dedi Ralph manalı manalı. “Şu Hayalbozan büyüünden sandığıma da yapmalıyım. Beni büyük beladan kurtarır.”

Zane ona döndü. "Pekâlâ, Ralphie, sıra sende. Gene ne işler çevirdin bakalım?"

"Ben bir şey yapmadım." diye çıkıştı Ralph. Sonra karşıdaki masaya bakarak sesini alçalttı. Slughorn masaya yaslanmış ince gözlüklerinin ardından devasa bir kitaba bakıyordu. Büyük, porselen bardaktaki köpüklü bir içkiyi yudumladı. Ralph yüzünü ekşitip içini çekti. "Slughorn bu sabah tetrisimi buldu. Dediğine göre ortak salonda bırakmışım. Çok ciddi görünüyordu, sonra bana bu tür konularda dikkatli olmam gerektiğini söyledi. 'Muggle oyuncaklarımı' evde bırakmalıymışım."

James anlımı kırıştırdı. "Onu birkaç gün önce kaybettiğini söylemiştin."

Ralph birden neşelendi. "Evet, kaybettim. Ben de bundan bahsedecektim! Tetrisi ortak salonda bırakmadım. O aptal şeyi tuvalete atacaktım. Sonra çantama baktığımda yoktu. Birisi onu çantamdan alıp Slughorn'un bulması için ortak salona koydu. Bu insanlardan nefret ediyorum!" Ralph'in sesi alçalarak kaba bir fısıltıya dönüşmüştü. Sanki sınıfın arkadaşlarının en yakın rafın yanında belirmesini bekliyormuş gibi çabucak etrafa bakındı.

Zane düşünceli görünüyordu. "Onu kimin aldığını bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." dedi Ralph iğneleyici bir şekilde. "Zaten sorunda bu."

"Yanında mı?"

"Evet." dedi Ralph, onuru biraz kırılarak. "Bu konuyu çözene kadar onu yanımdan ayırmayacağım. Zaten burada çalışmıyor. Havada çok fazla sihir falan var sanırım." Çantasından cihazı çıkarıp masanın altından Zane'e uzattı.

James Zane' in tuşlara hızlıca basıp oyunu çalıştırışını izledi. "Eğer biri seni bununla görürse," diye mırıldandı Ralph. "O senindir. Mutlu Noeller."

Zane tuşlara akıcı bir şekilde basıp ekranın ışıklanmasına neden oldu. "Sadece son oynayan kişi profil oluşturmuş mu diye kontrol etmek istedim."

"Profil de nedir?" diye sordu James. Ekranı görebilmek için Zane'e yaslanmıştı.

Zane James'e bakmadan onu itti. "Bakma. Slughorn görecek. Ralph, Bay Büyücüye profilin ne olduğunu açıklar mısın?"

“Bu, oyunda iz bırakmanın bir yolu.” diye fısıldadı Ralph. “ Oynmadan önce adını ve çeşitli bilgileri yazdığın bir profil oluşturuyorsun. Genelde uydurulmuş şeylerdir. Ardından oyunda yaptığın her şey bu profil adına kaydedilir. Tekrar oynadığında bu profille oynarsan kaldığın yerden başlamış olursun.”

“Adın Ralphinatör mü?” diye sordu Zane. Hâlâ tetris üzerinde çalışıyordu.

“Buna cevap vermeyeceğim.” dedi Ralph tatsız bir şekilde.

“O zaman buldum,” dedi Zane. Bir parmağıyla ekranı işaret ediyordu.
“Austamaddux ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hayır.” dedi Ralph kaşlarını kaldırarak. “Bu isimde bir profil mi varmış?”

“Evet, işte burada! Önceki gece oluşturulmuş. Başka bir bilgi yok ve hiç oynanmamış.”

James bir bakış attı. “Hiç oynanmamış mı?”

“Hem de hiç.” dedi Zane. Cihazı kapatıp masanın altından Ralph'e geri verdi.
“Uzun bir süre açık kalmış ama hiç oynanmamış. Büyük ihtimalle yön tuşlarının süper saldırıyı yönettiğini anlayamamışlardır. Çömezler!”

James gözlerini devirdi. “Peki, Austra ya da ismi her neyse, bu ne demek oluyor?”

“Dediğim gibi, sadece uydurma bir isim.” dedi Ralph. Tetrisi çantasının diplerine doğru tıktırdı. “Bir anlama gelmesi gerekmiyor, değil mi?”

Masanın karşısında kafası karışık, anlı kırıksık ve komik bir şekilde düşünceli olarak oturan Zane bu cümleyle canlandı. “Bilemiyorum. Çok tanıdık geliyor. Bu ismi daha önce duyduğuma eminim ama hatırlayamıyorum.”

“Pekâlâ, tüm bildiğim,” dedi Ralph çenesini elleine yaslayarak “bu şeyi tatilde babamla parçalayacağımdır. Kusura bakmayın ama daha fazla katlanamam.”

“Mr. Potter,” aniden yanlarında bir ses yükselmişti. Üçü de yerinden sıçramıştı. Gelen Profesör Slughorn’du. Masaya yaklaştı ve aniden James’in sandalyesinin yanında belirdi. “Sizinle karşılaşmayı çok istiyordum. Seni görmek ne güzel, oğlum! Gerçekten çok güzel!”

Slughorn sırtını sıvazlarken James kendini gülmek için tuttu. "Teşekkürler, efendim."

"Biliyorsun babanı tanıyorum. Onunla tanıştığında burada bir öğrenciydi. Daha ünlü bir Seherbaz olmamıştı tabii ki." Slughorn bilmiş bilmiş başını sallayıp göz kırptı. Harry Potter'ın Baş Seherbaz olmadan önce de muazzam bir şekilde ünlü olduğunu bilmiyordu sanki. "Şüphesiz benden bahsetmiştir. O zamanlar çok yakındık. Bunca zaman sonra izini kaybettim tabii. Benim öğrettiklerim sayesinde ufak tefek şeyler yaptı tabii ki. Büyüdü, evlendi, şerefli bir kariyer yaptı ve senin gibi genç adamları dünyaya getirdi." Slughorn James'in omuzlarına oyun oynarmışçasına vurdu. "Onu gelecek hafta ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorum. Bunu ona söyle tamam mı?"

"Söylerim, efendim." dedi James omzunu ovalayarak.

"Güzel, güzel. Şey, ben sizi yalnız bırakayım. Devam edin, imm, delikanlılar." dedi Slughorn. Daha bu sabah Ralph'le konuşmuş olmasına rağmen Zane'le birlikte onu yeni görmüş gibi baktı.

"Oh, uh, Profesör Slughorn! Size bir şey sorabilir miyim?" soran Zane'di.

Slughorn kaşlarını kaldırarak geri döndü. "Tabii, neden olmasın, imm, Mr.?"

"Walker, efendim. Sanırım sizin iksir derslerinizden biriydi. Austramaddux diye birinden bahsetmişsiniz."

"Ah, evet, Mr Walker. Çarşamba günü öğleden sonraydı, değil mi? Evet, hatırladım." Slughorn ilerideki masaya endişeli bir şekilde baktı. "İksirlerle alakalı değildi ama adı geçmişti. Austramaddux çok eski zamanlardaki bir tarihçi ve kâhindi. Eserleri belki de en otantik olanlardır. Derste size biraz şaka yapmak istemişim, Mr. Walker."

"Oh, pekâlâ, teşekkür ederim, efendim." Diye cevap verdi Zane.

"Problem değil, oğlum." dedi Slughorn rahatlatıcı bir tonda. Gözleri tüm kütüphaneyi tarıyordu. "Şimdi kendi işlerime dönmeliyim. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim."

"Bu tamamen bir rastlantı." dedi Ralph. Slughorn uzaklaşınca sırtını sandalyesine yasladı.

“Bence değildi.” diye ikna etmeye çalıştı Zane. “Sınıfta Austramaddux’tan bir şaka olarak bahsetmişti. şimdi hatırlıyorum. Eğer bir kaynak güvenilir değilse ya da biraz üstü kapalıysa bu şaka yapılmış. Komploteorileri ya da sansasyonel şeylerden bahsederken söylemişti. Slughorn Slytherin’in başkanı. Bu yüzden bu tür tanımları sadece Slytherin’lere yapıyor olmalı. Bu yüzden tetrisini alan kişi bu ismi biliyordu. Kesinlikler bir Slytherinliydi.”

“Galiba öyle.” dedi Ralph şüpheli bir şekilde.

“Ama neden?” diye sordu James. “Neden ‘bana güvenmeyin, ben uydurukçuyum’ diye bir isim takmış olsunlar ki?”

“Bu hiç mantıklı değil.” diye üsteledi James. “Slytherinler görünüşe önem verirler. Ejder başlı hançerleri, pelerinleri ve gizli parolaları severler. Neden bölüm başkanlarının bir şaka olarak gördüğü ismi kullansınlar ki?”

“Her neyse,” dedi Ralph. “Benim gerçekten ödevim var. O yüzden, lütfen..!”

Geri kalan yarım saatlerini ödev yaparak geçirdiler. Bitirdiklerinde Zane James’e döndü “Quidditch seçmeleri bu gece, değil mi?”

“Bizim binanın ki bu gece, sizinkilerde mi bu gece?”

Zane başını salladı. “Görünüşe göre sahayı paylaşacağız. İyi şanslar, kardeşim.” Zane, James’in elini sıktı.

James kendini tuhaf hissetti. “Teşekkürler, sana da iyi şanslar.”

“Tabi sen ortalığı kasıp kavuracaksın.” dedi Zane neşeli bir sesle. “Eğer süpürgeimin üstünde durabilirsem şalsı sayılırım. Her neyse. Bu arada sen ne zamandır uçuyorsun?”

“Sadece çok küçükken oyuncak süpürgeyle evin etrafında uçmuştum.” dedi James. Eskiden süpürgelerle ilgili kurallar çok gevşekmiş. Belirli yaşın altındakiler belirli yüksekliğe kadar çıkabiliyor ve evlerinden fazla uzaklaşamıyormuş ama mugglelara görünmediğin sürece istediğin kadar binebilirmişsin. Ama babamın onursal diplomasını aldığı yıllarda bir grup genç ateş viskisini fazla kaçırıp Trafalgar Meydanı’nda Quidditch oynamaya kalkmışlar. şimdi muggleların sürücü belgesi almalarına benzer şeyler yapmak gerekiyor. Uçuşlarımızın yasal olması için uçuş

dersleri görüp sertifika almamız gerekiyor. Bazı büyücü aileler çocuklarının arka bahçelerinde alıştırma yapmasına izin veriyormuş ama babam bir seherbaz olduğu için...”

“Hem annen hem de baban zamanında büyük Quidditch oyuncusuydu, değil mi?” diye sordu Zane. James’i dirseğiyle dürttü ve gülümsedi. “Süpürgecinin yukarı çıkmaya yarayan bir şey olduğunu bilmesen bile sahaya indiğinde bir Quidditch manyağına dönüşeceksin.”

James rahatsızca gülümsedi.

Herkes sınıflarına dağıldı. James istemediği hâlde sinirli hissediyordu. Quidditch seçmelerini neredeyse unutmuştu. Birkaç saat sonra Gryffindor takımına girmeyi başarmak için ilk kez bir takım süpürgesine binecek olması midelerini bulandırıyor.

Meşhur babasının meşhur ilk Snitch’iyle oynayarak büyüdüğünü hatırlattı kendine. Şu ana kadar geçmişiyle ilgili hiç şüphe duymamıştı. Ron Amcası ona ilk yılında rahatlıkla Gryffindor Quidditch takımına gireceğini söylediğinde bunu hiç sorgulamamıştı. Fakat az sonra yapılacak seçmeden korkuyordu. Bölümlere seçilme törenindeki korkuları tekrar gelmişti. Kendine seçme töreninin iyi gittiğini hatırlattı. O sırada neredeyse Seçmen Şapka’yla konuşmuş, kendisini Ralph gibi Slytherin’e göndermesini istemişti. Şimdi ne kadar büyük bir hata yapmış olabileceğini anlıyordu. İşin sırrı sakın olmaktı. Bir Gryffindor olarak Quidditch onun kanında vardı. İşleri akışına bırakıp sakın olmalıydı.

Akşam yemeğinde bu planın işe yaramadığını fark etti. Neredeyse hiçbir şey yememişti.

“Bu çok doğru, Potter.” dedi Noah. James’in hiç dokunmadığı tabağı görmüştü. “Ne kadar az yersen yukarıda o kadar az kusarsın. Tabi ki bizim muhteşem savunma tekniklerimize göre birkaç kişi iyi nişan alınmış kusmuk görecek. Profesör Ridcully’le ilk uçuş dersinizi yaptınız, değil mi?”

James gözlerini düşürdü. “Hayır. İlk ders pazartesi olacak.”

Noah önce ciddi göründü ama hemen önemsememesine omuz silkti. “Eh, sen yaparsın. Süpürge çok basittir. İleri gitmek için ileri yaslan, durmak için geri çek. Dönüşlerde yaslan ve çevir. Çocuk oyuncağı!”

“Aynen öyle.” dedi Ted. “Ayrıca tüm bu yağmur ve rüzgâr işi biraz daha kolaylaştırarak. Büyük ihtimalle çamurla kaplı sahayı göremeyeceksin. Sindirim sistemimize güvenmek daha kolay olacak.”

“Mümkün olduğunca süpürgenizde kalın.” diye bir ses bağırdı masanın uzaklarındaki bir yerden. Ardından bir grup kahkaha duyuldu. James kafasını kollarının üstüne bıraktı.

Quidditch sahası ıslak ve çamurluydu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve yoğun bir sis oluşturmuştu. James daha ilk dakikadan sıırıslıklam olmuştu. Gryffindor takım kaptanı Justin Kennely yağmurun bitmek bilmeyen gürlmesini bastırmaya çalışan sesiyle sınıfı sahanın kendilerine ayrılmış bölümüne götürdü.

“Quidditch yağmura bağlı değildir.” diye böğürdü. “En iyi Quidditch maçlarından bazıları bundan daha kötü koşullarda oynandı. 1984’te Japonya’nın sahillerinde yapılan Quidditch Dünya Kupası sırasında tayfun çıkmıştı. Her iki takımın arayıcısı da fırtınada Snitch’i yakalayabilmek için on iki kilometre uçmuşlardı. Onun yanında bu hava hiç kalır. Seçmeler için mükemmel!”

Kennely durdu, sahanın merkezine döndü. Burnundan ve çenesinden yağmur suları akıyordu. Sahanın ortasında kocaman bir sandık vardı. Bir sürü süpürge de ıslak çimlerin üstünde duruyordu. James’in gördüğüne göre süpürgelerin çoğu eski ama kullanışlı Nimbus 200’lerdi. Biraz rahatladı. Eğer Ateşokuna binmesi istenseydi muhtemelen yüzlerce kilometre ilerideki bir ağacın tepesinde bulurlardı onu. Sahanın karşı tarafında Ravenclaw takımı toplanıyordu. Yoğun yağmur ve sis yüzünden hiçbirinin yüzünü göremiyordu.

“Pekâlâ, o zaman!” diye bağırdı Kennely. “Önce birinci sınıflar uçacak. Bazılarınızın henüz ilk uçuş dersini almadığınızı öğrendim ama yeni yasalar ve düzenlemeler sağ olsun hepiniz okul başlamadan kaydolmuşsunuz. Bu yüzden uçamamanız için bir neden göremiyorum. Bu yüzden korkmayın ve birbirinizin süpürgesine vurmaktan sahayı turlayın.”

James midesinin takla attığını hissetti. Büyük öğrencilerin çalışmalarını izleyebilmeyi ummuştu. İlk kez süpürgeye binmek üzereyken izlediği maçlardaki harikulade gösteriler ve muhteşem Bludger vuruşları yerine oyuncuların süpürgeleri nasıl kontrol ettiklerine dikkat etmiş olmayı istedi. Diğer birinci sınıflar ellerini süpürgelerinin üstüne koyup onları çağırmağa başlamışlardı bile. James kendini onlara katılmaya zorladı.

Bir süpürgenin yanında durdu ve ona baktı. Süpürge ona ilk defa bir uçuş taşıtı değil de ucunda fırça kıllar olan tahta bir sopa gibi göründü. Yağmur süpürgenin kıllarını sırlıklam etmişti. James elini süpürgenin üstüne getirdi.

“Yukarı!” dedi. Sesi ona kısık ve aptalca gelmişti. Hiçbir şey olmadı. Yutkundüğünde boğazında çelik bilye varmış gibi hissetti. “Yukarı!” dedi tekrar. Süpürge birazcık havalandı sonra cansız bir şekilde çimlere düştü. Sadece bir kişi süpürgesini almayı başarmıştı. Büyük oyuncular toplanmış birbirlerine dirsek atarak gösteriyi izliyorlardı. Noah James’in gözlerini yakaladı. Başparmağını yukarı kaldırıp cesaret verici bir şekilde başını salladı.

“Yukarı!” dedi James tekrar. Sesini becerebildiğince etkili kullanmaya çalışmıştı. Süpürge tekrar yükseldi ve James düşmeden önce onu yakaladı. *Sıyırıldık* diye düşündü. Derin bir nefes alıp bir ayağını süpürgenin üstüne attı. Süpürge havada dururken sadece kendi ağırlığını taşıyabilecek gibi görünüyordu.

Bir şey James’in yanından geçip gitti. “Hadi!” Baptiste adındaki birinci sınıflardan bir kız hafifçe sallanarak yükselirken. Ted yağmurun içinden bağırmişti. İki tane daha birinci sınıf yeri tekmeledi. Birisi kaydı ve süpürgesinin kenarından yere doğru sallandı. Birkaç saniye sonra parmakları ıslak süpürgeден kaydı ve yere düştü. Bir kahkaha gümbürtüsü oldu. “En azından birkaç saniye havada kaldın Klein!” dedi birisi.

James dudaklarını sımsıkı kapadı. Süpürgesine o kadar sıkı tutundu ki parmakları bembeyaz oldu. Yeri tekmeledi. Süpürge havalandı ve James çimlerin altından kaydığını gördü. Sonra tekrar alçaldı. Ayakları kaydı ve sallandı. Tekrar yeri tekmelemeye çalıştı. Süpürge yukarı doğru kavis çizerek hızlandı ama James yüksekliği ayarlayamıyordu. Çamurlu bir su birikintisine savruldu. Arkasından cesaret verici haykırışlar geliyordu. Kızgın bir şekilde yoğunlaşmaya çalıştı. Nefesini tutup yeri tekmeledi. Süpürgesi kendini izlemek için dönmüş Ravenclawlara yönelmişti. *Yukarı, diye düşündü umutsuzca, yukarı, yukarı, yukarı!* Noah’ın yemekte ki tavsiyesini hatırladı: İleri gitmek için öne yaslan, durmak için geri çekil.

Sonra süpürgeyi yükseltmek için geri çektiğini fark etti, bu doğru değildi! İlerlemek için ileri yaslanması gerekiyordu.

Fakat içinden bir ses ileri yaslanırsa doğruca yere düşeceğini söylüyordu. O yaklaştıkça Ravenclawlar onun yolundan çekilmek için geri geri yürüdüler. Herkes tavsiyelerini ve uyarılarını duyurabilmek için bağıyordu. James dediklerini anlamlandıramıyordu. Sonunda umutsuzca kendi mantığına dayanarak ayaklarını yerden çekti ve yapabildiği kadar ileri yaslandı.

Süpürge ileri atıldığında oluşan hız şok ediciydi. Sis ve yağmur James'in yüzüne iğne gibi batıyordu. Altındaki çimler bulanık, yeşil bir leke hâline gelmişti. Fakat o hızlı bir şekilde yükseliyor, yerden uzaklaşıyordu. İleride şatonun duvarları tehlike arz edecek kadar yakın bir yerde belirdi. James yanlara yaslanıp yönünü değiştirmeye çalıştı ama yeteri kadar yana yaslanamadığını hissetti. Hiddetle *yukarı*, diye düşündü, bir an önce *yukarı* çıkmalıydı! Sonunda daha iyi bir fikir bulup kendini mümkün olduğunca geri çekti. Süpürge buna itaat ederek James'in midasını bulandıran bir şekilde döndü ve dik tırmanışa geçti. Tribünler arkada kaldı. Oturma yerleri ve flamalar titreyerek yanından geçti ve muazzam grilikteki gökyüzüne yol açtılar.

Yağmur tam üstüne yağıyordu. Buna rağmen kendini hareket eder gibi hissetmemişti. Arkasına bir bakış attı. Quidditch sahası bir posta pulu gibi görünüyor, yağmur ve sisin altında küçülüp büyüyordu. Panik James'i dev bir pençe gibi yakalamıştı. Hâlâ yükseliyordu. Kocaman bulut kütleleri yanından geçerken onu tokatlıyor, soğuk ve karanlık yüzüne şok gibi çarpıyordu. Korkusundan feryat edecekti nerdeyse ama kendini tutup süpürgesini itti.

James süpürgenin ani inişler yaparak onu üstünden atmaya çalıştığını hissetti. Süpürge yükselirken James ona komut geçiremiyormuş gibiydi. Kontrolü tamamen kaybetmişti. Etrafı yağmur ve bulutlarla kaplıydı. Gryffindor Quidditch takımına girme düşüncesini o anlık bırakmış sağ salim yere inmeyi istemeye başlamıştı. Tabi yeri bulabilirse! Ne kadar hızlı gittiğini ve ne tarafa doğru yol aldığını tahmin edemiyordu bile. Rüzgâr ve sis yüzünü yırtıyor gözlerini sulandırıyor.

Aniden yanında başka şekiller belirdi ve ona yaklaşmaya başladılar. Uzaklardan insanların kendi ismini bağırdıklarını duyabiliyordu. Şekillerden biri James'e doğru döndü. James Zane'i bembeyaz suratu ve dalgalanan sarı saçlarıyla bir süpürgenin üstünde görünce çok şaşırıldı. Zane yana yatarken James'i işaret etti. James onun bu yaptıklarına anlam veremedi.

“Beni takip et!” diye bağırdı Zane yanından geçerken. Şekiller James tam ortalarında kalacak şekilde bölündüler. Ted’i ve Ravenclawdan Gennifer’ı gördü. James’in etrafında dolanıyorlardı. Ted James’ bir şeyler söylüyordu ama gümbürtüden anlaşılmıyordu. Zaten James süpürgesini Zane’i takip edebilmek için kontrol etmeye odaklanmıştı. Bulutlar kütleler halinde yük trenleri gibi yanlarından geçerken James uçan diğer kişileri göremez hale gelmişti. İnanılmaz soğuk olan hava insanı donduruyordu. Ve aniden muazzam bir finalle zemin göründü. Quidditch sahası çamurlu çimlerinin affetmez bakışlarıyla James’i karşılıyordu. Zane hâlâ öndeydi. Kendini geri çekiyor James’e çılınca el kol işareti yapıyordu. James Zane’i taklit etmeye çalışarak kendini geri çekti. Rüzgâra karşı savaş veriyordu. Süpürgesini çekerken düşmekten çok korktu. Yağmurdan ıslanan elleri süpürgeye kaydı ve vücudu tek bir bacağından süpürgeye asılı bir şekilde aşağı doğru sallandı. Çılınca bocalıyordu. Zane’in onu ittiğini hissetti ve ardından Zane’in sesi inanılmaz bir hızla geride kalmaya başladı. Utanç verici yükseklikte bir sesle düşmeye başladı. Ses sürekli artıyordu. Taki...

Büyük bir sarsıntı olmuştu. James gözlerini sımsıkı kapatıp düştüğünde çıkan sesi duymamaya çalışmıştı. Fakat hiç ses çıkmamıştı. Gözlerini birazcık aralayıp baktığında çok şaşırıp ve rahatlardı. Quidditch sahasının ortasının birkaç metre üstünde süpürgesinin üstünde duruyor, ayrıca süpürgesine tutunmuyordu. Yağmur ıslık çalarak yağarken tüm Ravenclaw ve Gryffindorlar ona baktı. Zane, Ted ve Gennifer etrafındaydı ve ağızları bir karış açıktı. Ted aşağılarda bir yere bakıyordu. James te onun bakışlarını takip etti.

Ralph sahanın kenarında sırsıklam bir şekilde duruyordu. Şemsiyesi tribünlerin altındaydı. Asasını komik bir şekilde James’e doğru tutarken vücudundaki her bir kas kasılmış gibi gergin görünüyordu. Bariz bir şekilde titrerken yağmur yüzünü tokatlayıp çenesinden aşağı damlıyordu.

“Daha fazla tutmam gerekiyor mu?” dedi dişleri takırdayarak. “Yoksa gidebilir miyim?”

